RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER
A R R E S T

nr. 217.520 van 24 januari 2012
in de zaak A. 201.576/XIV-33.470

In zake: Amanullah KHAN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Marco Dubois
kantoor houdend te 1000 Brussel
Wolstraat 8
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stefaan Verbouwe
kantoor houdend te 1150 Brussel
Tervurenlaan 270
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 29 augustus 2011, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 15 juli 2011 waarbij werd vastgesteld dat de verzoeker "niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van titel XIII, Hoofdstuk 6 'Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen' van de programmawet van 24 december 2002", waardoor zijn plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij van rechtswege vervalt op datum van kennisgeving van de bestreden beslissing.

II. *Voorwerp van de vordering*

2. De vordering, ingesteld op 29 augustus 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van dezelfde beslissing.

III. Verloop van de rechtspleging

3. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld over het beroep tot nietigverklaring met toepassing van artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, en over de vordering tot schorsing met toepassing van artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 januari 2012.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Marco Dubois die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Stefaan Verbouwe die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

IV. Feiten

4. De verzoeker komt op 10 juli 2011, zonder enig identiteitsdocument, België binnen en dient een asielaanvraag in. De verzoeker

verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 31 december 1995.

Verzoekers identiteit wordt vastgesteld aan de hand van zijn verklaringen. Aangezien er twijfel is over de ingeroepen minderjarigheid van de verzoeker, vraagt de dienst Vreemdelingenzaken aan de dienst Voogdij om een leeftijdsonderzoek te laten uitvoeren.

Op 11 juli 2011 wordt de verzoeker onder de hoede geplaatst van de dienst Voogdij.

In het Universitair Ziekenhuis Sint Rafaël (KULeuven) ondergaat de verzoeker op 12 juli 2011 bij Prof. Dr. G. Willems een 'deskundig onderzoek' teneinde zijn leeftijd te schatten: na een kort klinisch tandheelkundig onderzoek wordt zowel een radiografie vervaardigd van de tanden, als een radiografie van de mediale epiphyse van het sleutelbeen en van het handpolsgewricht.

De conclusie van de leeftijdsschatting luidt als volgt:

> "Het onderzoek van de handpols-radiografie wijst in de richting van een volwassen persoon, ouder dan 19 jaar.
>
> Het tandheelkundig onderzoek wijst in de richting van een persoon die 21,3 jaar is waarbij een standaarddeviatie van 1,5 jaar dient in acht genomen te worden. Het 95% betrouwbaarheidsinterval is 17,9 – 23,0 met een kans van 97% dat deze persoon ouder is dan 18 jaar.
>
> Het onderzoek van de clavicula-radiografie toont hier aan dat de persoon in kwestie waarschijnlijk een leeftijd rond 26,7 jaar heeft met een standaarddeviatie van 2,3 jaar.
>
> Op basis van het voorgaande kunnen we besluiten dat met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat Khan Amanullah op datum van 12-07-2011 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is. Waarschijnlijk ligt deze nog hoger. Immers eens de wijsheidstanden volgroeid zijn zal ook met toenemende leeftijd deze methode de werkelijke leeftijd onderschatten aangezien geen verdere veranderingen radiologisch optreden. Vandaar het belang van de radiografie van het sleutelbeen".

Vervolgens concludeert de dienst Voogdij dat de verzoeker "niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de programmawet van 24 december 2002. Bijgevolg vervalt de plaatsing onder de hoede door de

dienst Voogdij van Mijnheer Amanullah KHAN van rechtswege op de datum van de kennisgeving van deze beslissing.”.

Dit is de bestreden beslissing.

V. Onderzoek van het enig middel

Uiteenzetting van het middel

5. De verzoeker voert als enig middel het volgende aan:

> “De uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de belanghebbende in kennis te stellen van de redenen waarom de desbetreffende administratieve overheid tot de bestreden beslissing is gekomen zodat de betrokkene in staat is te weten of het wenselijk is zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.
>
> In de akte moeten de juridische en feitelijke overwegingen worden vermeld die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en deze moeten afdoende zijn, wat betekent dat de motivering pertinent en draagkrachtig moet zijn. Het eerste houdt in dat de redengeving duidelijk in verband moet staan met de bestreden beslissing, het tweede dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.
>
> De motivering van de bestreden beslissing bevat geen informatie over de aard van het onderzoek dat hij onderging.
>
> De motieven, op grond waarvan tot "redelijk wetenschappelijke zekerheid", werd besloten, in verband met zijn leeftijd zijn evenmin duidelijk.
>
> Uit de bestreden beslissing kan geenszins worden afgeleid op basis van welke onderzoeken de beslissing genomen is.
>
> Op medisch vlak bestaan er (in theorie) diverse merhodes om de leeftijd van een bepaalde persoon te onderzoeken. Een van de oudste methodes betreft het leeftijdsonderzoek via een rontgenfoto van de linker hand en de pols, op basis waarvan, aan de hand van de atlas van Greulich en Pyl, iemands zogenaamde skeletleeftijd wordt vastgesteld (de rijping of volgroeiing van het skelet), waaruit men vervolgens de reële (of zogeheten chronologische) leeftijd van de betrokkene inschat. Nauw hiermee verwant zijn de medische testen waarmee iemands (skelet) leeftijd wordt nagetrokken via een onderzoek van de gebitsontwikkeling (volgroeiing van de wijsheidstanden). Andere leeftijdsonderzoeken zijn veeleer gericht op de externe kenmerken van de lichaamsbouw in het algemeen of op de ontwikkeling van de secundaire geslachtskenmerken. Er zijn ook testen de zogenaamde sociaalpedagogische leeftijdsonderzoeken, waarbij hoofdzakelijk via vraaggesprekken, gepeild wordt naar het intellectuele ontwikkelingsniveau, evenals de pschologische en emotinonele maturiteit van een persoon.
>
> De FOD Justitie meldt in zijn beslissing niet welke methode er specifiek werd gehanteerd om een leeftijdsonderzoek te doen, terwijl we verschillende vormen van onderzoeken hebben.
>
> Omtrent het inzetten van deze methodes om de leeftijd van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen vast te stellen, bestaat er nogal wat verzet in de medische wereld zelf. De aangevoerde bezwaren zijn zowel

medisch-wetenschappelijk als medisch-ethisch van aard.

Een eerste bezwaar, van wetenschappelijk-methodologische aard, luidt dat de medische leeftijdsonderzoeken, an sich niet ontwikkeld werden met de bedoeling om de reële leeftijd van een bepaald persoon zo precies mogelijk te kunnen vaststellen.

Een tweede wetenschappelijk bezwaar houdt verband met het risico van een te grote foutenmarge. Nogal wat van de leeftijdsonderzoeken zijn geschraagd op onderzoeksgegevens van vaak tientallen jaren geleden. Sindsdien verloopt de lichaamsontwikkeling van jongeren in het algemeen echter in een verhoogd tempo. Specifiek naar niet-begeleide minderjarige vreemdelingen toe stelt zich bovendien het probleem dat de ontwikkeling van de botstructuur mede afhangt van factoren die verband houden met de levenswijze, de voedingsgewoonten en vooral de etnische afkomst. Hetzelfde geldt voor de ontwikkeling van het gebit. Aangezien omzeggens alle medische leeftijdsonderzoeken (op basis van fysieke lichaamskenmerken) stoelen op onderzoeksgegevens omtrent de lichaamsontwikkeling van blanke Amerikaanse of Engelse jongeren uit de middenklasse en de biologische ontwikkeling van met name negroïde jongeren gemiddeld een sneller verloop kent, is het risico reëel dat men de leeftijd op basis van de thans gehanteerde onderzoeksgegevens onnauwkeurig vaststelt.

Bijkomend zouden de (fysieke) leeftijdsonderzoeken in onvoldoende mate rekening houden met groeistoringen op grond van ondervoeding, of ziekte, of nog met het verrichten van zware (fysieke) arbeid en de invloed daarvan op de lichaamsontwikkeling.

Er is ook een gelijkaardig bezwaar: de onderzoeksmethode houdt onvoldoende rekening met de specifieke achtergrond van niet-begeleide buitenlandse minderjarigen, dit wordt ook geuit ten overstaan van het zogenaamd sociaal-pedagogische leeftijdsonderzoek. Dergelijk onderzoek vereist allereerst, en in nog sterkere mate dan bij lichamelijke leeftijdstesten, een kwaliteitsvolle communicatie tussen de onderzoeker en de betrokken minderjarige, hetgeen er bij niet-begeleide buitenlandse minderjarigen helaas niet is.

Dus in hoeverre zijn deze leeftijdsonderzoeken betrouwbaar temeer als er van uit de medische wereld zelf al zoveel bezwaar en kritiek op is?

Het verslag van het onderzoek dient bij de beslissing gevoegd te zijn.

In casu treft men nergens een verslag.

Verzoeker zal zo snel mogelijk een tazkara voorleggen, doch deze dient nog, per koerrierdienst, vanuit Afghanistan opgestuurd te worden en nadien vertaald.

De redenen die worden aangegeven zijn noch voldoende noch afdoende gemotiveerd zodat men kan besluiten dat de beslissing de motiveringsplicht geschonden heeft.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Justitie.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Tot heden werd dit document door de Dienst Voogdij niet in overweging genomen.”.

Beoordeling

6. In de bestreden beslissing besluit de dienst Voogdij dat de plaatsing van de verzoeker onder haar hoede van rechtswege vervalt, aangezien uit een medisch onderzoek blijkt dat hij meer dan 18 jaar oud is. Op die wijze is de bestreden beslissing afdoende formeel gemotiveerd.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker beweert, kan hij uit de bestreden beslissing afleiden welke specifieke deelonderzoeken de arts heeft uitgevoerd om tot zijn conclusie te komen. De conclusie steunt op een drieledig onderzoek: op een radiografie van de handpols, een radiografie van het sleutelbeen en op het tandheelkundig onderzoek. Het middel mist in die zin feitelijke grondslag.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker beweert, vereist de formele motiveringsplicht niet dat het verslag van het onderzoek bij de beslissing wordt gevoegd.

Waar de verzoeker zich afvraagt in hoeverre de leeftijdsonderzoeken betrouwbaar zijn als er van de medische wereld zelf zoveel bezwaar en kritiek op is, beperkt hij zich tot het formuleren van een algemene kritiek op de wetenschappelijke methodiek van het leeftijdsonderzoek. Hij toont echter niet concreet aan dat het uitgevoerde medisch onderzoek op onbetrouwbare en/of ondeskundige wijze is verlopen.

Uit het administratief dossier blijkt dat aan de verzoeker inlichtingen werden gevraagd omtrent zijn afkomst en leeftijd en dat hij eventuele identiteitsdocumenten kon voorleggen in het kader van het identificatieproces. Wanneer de bevoegde diensten na onderzoek van die gegevens evenwel nog twijfel koesteren omtrent de verklaarde minder- of meerderjarigheid, heeft de wetgever het medisch onderzoek als bewijskrachtig middel ingesteld om uitsluitsel te bieden over de al dan niet meerderjarigheid van de betrokkene. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

VI. Omtrent de vordering tot schorsing

7. Vermits deze zaak slechts korte debatten vereist, is er reden om toepassing te maken van artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Er is geen grond meer om over de vordering tot schorsing uitspraak te doen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

3. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 24 januari 2012, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen, kamervoorzitter,

bijgestaan door

Christophe Verhaert, griffier.

De griffier **De voorzitter**

Christophe Verhaert **André Beirlaen**